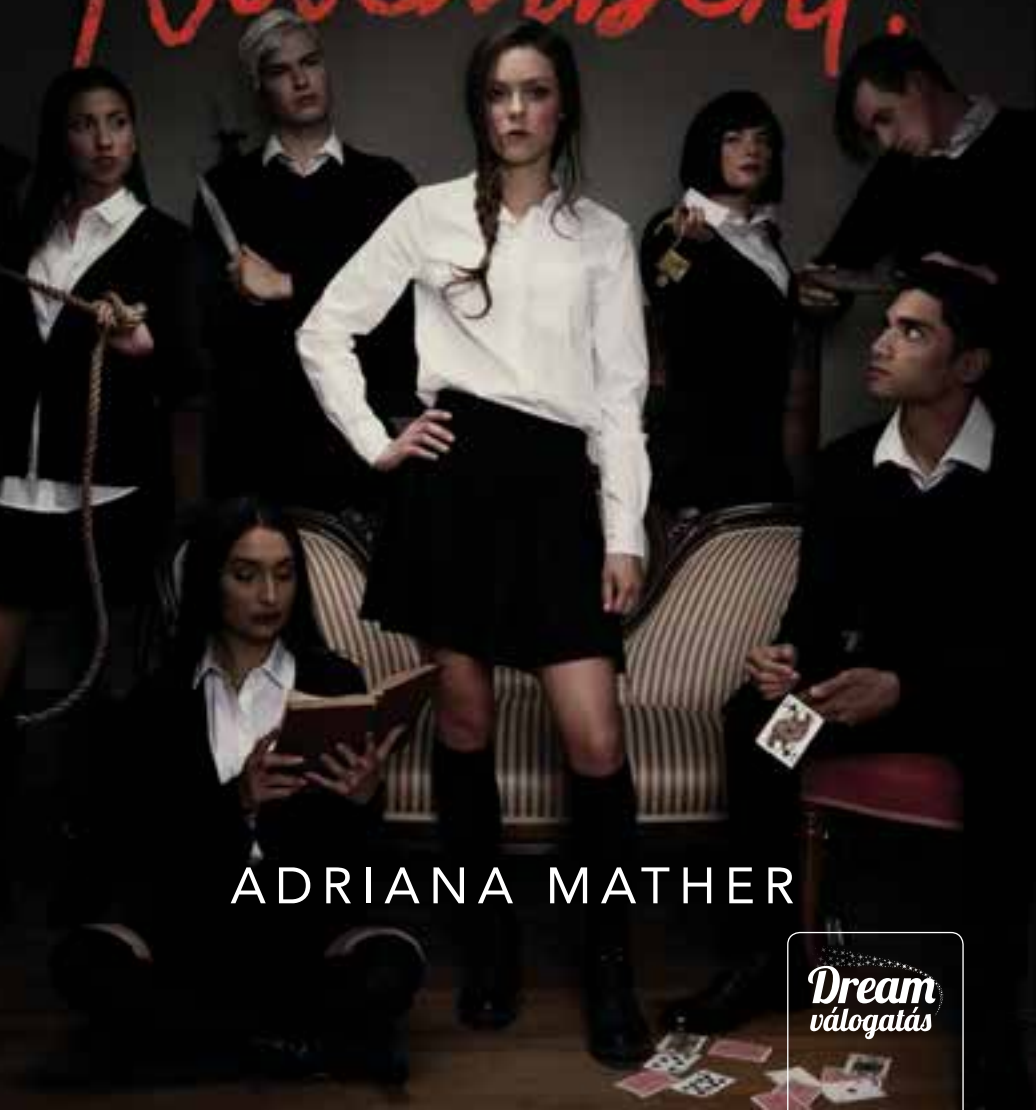

Öld meg
Novembert!

ADRIANA MATHER

Dream
válogatás

Az Academia Absconditin nincs elektromosság, nincs internet, és a szemet szemért elv uralkodik büntetések kiszabásakor. Ebbe az iskolába csöppen váratlanul a 17 éves November Adley. Itt a diákok a késdobálás, a mérregkeverés és a megtévesztés ritka művészetét sajátítják el. Mindegyikük elit családból származik, és bérgyilkosnak, kémnek vagy épp profi szélhámosnak készül. Különleges képességeik vannak az akcentusok virtuóz utánzásától a harcművészetig. És ott van az a fiú is a zavarba ejtő tekintetével és a titkaival, aki felkavarja November érzéseit. A lány nem is érti, hogy ő, akiben nincs semmi rendkívüli, hogyan illik bele ebbe a képbe. De amikor az egyik diákot meggyilkolják, ki kell derítenie, hogy ki a barát és ki ellenség, mielőtt még a nyakába varrják a gyilkosságot... vagy ő lesz a következő áldozat.

© James Bird

ADRIANA MATHER

amellett, hogy regényeket ír, (az ő művei a *How to Hang a Witch* és a *Haunting the Deep* is) színészként és producerként is dolgozik, mégpedig teljes munkaidőben. Saját produkciós cége, a Zombot Pictures készítette többek között a díjnyertes *Honeyglue* című romantikus drámát. Az amerikai Massachusettsben él a családjával. Az Instagramon (@adriana_mather) és a Twitteren (@AdrianaMather) tudod követni.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ez a veszélyekkel és intrikákkal teli fordulatos mű ingatag szövetségesek és kétes ellenségek sorát bemutatva kalauzolja hősnőnket és az olvasókat egy igazi, vérre menő küzdelembe.”

The Bulletin

„Bármilyen lehetséges a török és talárok veszedelmes világában. Egy lenyűgöző történet, amely után a folytatására fognak szomjazni az olvasók.”

Kirkus Reviews

„El sem tudom mondani, mennyire imádom ezt a könyvet! A cselekmény, a váratlan fordulatok, a romantika és a karakterfejlődés letehetetlenné teszi. Azon kaptam magam, hogy már a történet folytatásán töröm a fejem. Mindenkinek teljes szívből ajánlom!”

Amazon

„Fiataloknak szóló, izgalmas történet, egy igazán beleváló főszereplővel, November Adley-vel! November olyan iskolába jár, ahol nem mindennapi tantárgyakat oktatnak, és ahol akár az élete is veszélybe kerülhet. Bátran ajánlom mindenkinek!”

Goodreads

Dream
válogatás

ADRIANA MATHER

Öld meg
Novembert!

— részlet —

Egy

NOVEMBER ADLEY a nevem, és augusztusban születtem. Apám mindig úgy szokta mesélni, hogy azon a nyáron a connecticuti éjszakák szokatlanul hűvösek voltak, és a születésem napján a juharfánk késő őszi színekben pompázott – innen kaptam a nevemet. Állítása szerint a levelek úgy ragyogtak a reggeli napsütésben, mintha lángokban állt volna az előkertünk. Apám azt is mondogatja, hogy többek között ezért rajongok annyira az erdei barangolásért. Nem vagyok meggyőződve az összefüggésről, mindenesetre szívmengetőnek találok a történetet: arra az időre emlékeztet, amikor a világ még biztonságos volt, és a családomat sem fenyegette veszély.

A biztonsággal kapcsolatban az egyik leginkább zavarba ejtő tény – különösen, ami a saját biztonságomat illeti –, hogy korábban sosem jutott az eszembe. Egykori CIA-ügynök, jelenleg pénzügyi igazgató apám gyakran a szememre veti, hogy túlságosan bizakodó vagyok, közben úgy szokta csóválni a fejét, mint aki csodálkozik, hogy egyáltalán rokonságban állunk. Ami persze teljes mértékben a saját hibája, hiszen az egész életemet ugyanabban a kisvárosban, ugyanazokkal a barátságos emberekkel éltem le, akik kö-

rülbélül annyi fenyegetést jelentenek, mint egy fészekalja szendergő kiscica. Apa szerint bízni *akarok* az emberek jó-ságában, és bár ez igencsak tiszteletreméltó, mégsem igazán realiztikus. Ellenérvként pedig mindig azt hozom fel, hogy ugyan miért is segítene bárkin, ha eleve rossznak ítéli meg az embereket. Apám úgy véli, hogy némi egészséges bizalmatlanság felkészíti az embert minden elképzelhető veszélyre. Ám egészen mostanáig mindez csupán elmélet volt. Ha pedig őszinte akarok lenni, még tegnap is hitetlenkedve fogadtam apám szavait, amikor sürgetően bejelentette, hogy családunkat komoly veszedelem fenyegeti. Nem bizony, a veszélynek az égvilágon semmiféle jele sem mutatkozott az életemben, amíg pár perce fel nem ébredtem ebben a középkori hangulatú... szalonban?

Vágok egy grimaszt. A fal mellett egy fickó álldogál, feltételezhetően csakis őr lehet. Tekintetét előrszegezi, és tudomást sem vesz rólam, amíg az ajtót mustrálom. Teljes erőmmel nekiveselkedem a kovácsoltvas retesznek, még a vállamat is a sötét fának vetem, de az ajtó meg sem moccan. Nagyot szusszanok az erőfeszítéstől, majd alaposan szemügyre veszem a szobát. A kandallóban tűz ropog, a gesztenyebarna bőrbútorok valószínűleg többbe kerülnek, mint az egész házunk. Ablakok azonban nincsenek, és az előttem magasodó ajtó az egyetlen kijárat.

– Tudom, hogy hall engem – mondom az őrnek, aki mostanáig egyetlenegy kérdésemre sem válaszolt. Tetőtől talpig feketét visel, bőrvövel és bőrből készült karpánttal, amely mellett még a tavaly halloweenkor viselt római gladiátorjelmezem is messze elbújhat. Eljátszom egy kicsit a gondolattal, hogy csettintek egyet az orra előtt, de majdnem két fejjel magasabb nálam, és a karja izmosabb a lábamnál.

Makacsul hallgat.

Máshogy próbálkozom.

– Ugye, tudja, hogy kiskorú vagyok? Hogy nem tarthat így fogva... Nos, feltételezem, hogy ez volna az új bentlakásos iskolám. De mégis miféle iskola tartja lakat alatt a diákjait? – Apám megmondta, hogy ez a hely egészen más lesz, azonban aligha hiszem, hogy úgy értette, egy ablakatlan helyiségben leszek kénytelen raboskodni.

Abban a pillanatban megüti a fületem a zárba csúszó kulcs hangja, azután hirtelen feltárul az ajtó. Vállam lehorgad, ökölbe szorított kezem elernyed. Egy újabb ór lép be, éppen olyan öltözékben, mint az előző, és szótlánul int, hogy kövessem. Egy pillanatig sem vesztegetem az időt. Sajnos a mostanáig mellettem strázsáló ór is velünk tart, és amint kettőjük között lépkedek, csaknem olyan bezárva érzem magam, mint korábban a szobában.

Az előttem masírozó ór levesz egy égő fáklyát a szürke kőfalról, én pedig alaposan felmérem a környezetemet: nincs villamos áram, boltívek díszítik a mennyezetet, a néhez fából faragott ajtók kilincs helyett retesszel záródnak. Kizárt dolog, hogy még mindig az Egyesült Államokban vagyok. Ez a hely úgy fest, mintha abba a dokumentumfilmbe csöppentem volna, amit egyszer az interneten a középkori ír várakról néztem. Azonban nehezemre esik elhinni, hogy apám egészen Európába küldött volna, arról nem is beszélve, hogy ki sem tudná fizetni. Szinte sohasem hagyjuk el a jó öreg Pembrokeot, Connecticut államot pedig még kevésbé.

Folytatjuk az utunkat, és közben megakad a szemem a lovagokat, királyi udvartartásokat és véres csatákat ábrázoló, lenyűgöző falikárpitokon. Síri csend uralkodik, nem hallatszik sem emberi beszélgetések, sem pedig elsuhanó autók hangja.

Az előtérben kifejezetten hűvös van, ezért lehúszom a kardigánom ujját a kezemre, hogy egy kissé megmellen-gessem az ujjaimat. Sejtlemem sincs, vajon mi történhetett

a repülőgépre magammal vitt kabátommal, kesztyűmmel és sálammal; nem voltak mellettem a szobában, amikor felébredtem. Elhaladunk egy boltív alatt, azután felmegyünk egy megkopott, egyenetlen kőlépcsőn. Két lépcsőfordulót és három lépcsősort számolok, majd végül megállunk egy vassal szegecselt ajtó előtt. Az első ór kinyitja a reteszt, mire meleg levegő árad kifelé a nyíláson.

Az antik berendezésű helyiség egy Stuart Máriáról szóló film ünnepélyes komorságú jelenetét juttatja az eszembe. Csupán a gyertyatartókban és falikarokon elhelyezett gyertyák fénye ad világosságot. Az ablakokat súlyos függönyök takarják, és a kandallóban lobog a tűz, füst illatával töltve be a levegőt.

Egy magas, vékony nő álldogál egy láthatóan ősrégi íróasztal mögött. Barna haját magas kontyba kötötte olyan szorosán, hogy már a látványától is megfájdul a fejem. Valószínűleg apámmal egykorú lehet, de arcának szigorú komolysága miatt idősebbnek látszik.

Halvány mosoly suhan át az arcán.

– Üdvözlöm az *Academia Absconditi* falai között. Blackwood igazgatónő vagyok. Remélem, hogy kellemes volt az útja. – Hangja és viselkedése egyaránt engedelmességet parancsol.

– Nem emlékszem az utamra – válaszolom félszegen, kissé feszengve kutató tekintete előtt, amíg lecsippentek egy szösz a farmeromról. A felháborodott kifakadást, amelyet a földszinti szalonban forraltam magamban, hirtelen nem érzem helyénvalónak a hivatalos környezetben. – Elájultam a repülön, és egy kanapén tértem magamhoz odalenn a... Ószintén szólva, össze vagyok zavarodva, hogyan is...

– A tanári társalgóban. – Vág az igazgatónő a szavamba, majd egy intéssel felkínálja az íróasztala előtt álló karosszéket. Fekete blézere ujjából előbukkannak hófehér blúzának fodrai. Az ellentmondás láttán felmerül bennem a kérdés,

vajon Blackwood mi valójában: merev és megközelíthetetlen, vagy inkább lágyszívű, és csupán igyekszik szigorúnak látszani. – Igen, egy ideig valóban eszméletlen volt.

– Be voltam zárva odalenn – szalad ki számon a méltatlankodás, és bár döbbenetre számítok, csalódnom kell. Megfordulva hátrapillantok. Mindkét ór velünk maradt, két oldalról őrzik az immár csukott ajtót. Nem egyértelmű számomra, vajon az igazgatónőt védelmezik, vagy inkább engem akarnak megakadályozni a szökésben. Talán mindkettő igaz.

Blackwood bólint, mintha tökéletesen értené ki nem mondott kérdésemet.

– Az örök nem állhatnak szóba a növendékeinkkel; csupán a tanárokkal és a személyzet tagjaival szoktak szót váltani. Most pedig, mivel igencsak későre jár az idő, azt javaslom, hogy hagyjuk a felesleges csevegést, és térjünk rögtön a tárgyra. – Nyomatékos pillantást vet egy sötét fémből készült falórára, amely egy kicsiny, gótikus toronyra emlékeztet csupasz fogaskerekkel.

Az óra fél kettőt mutat, és mivel az igazgatónő szerint „későre jár az idő”, úgy vélem, hogy nem délután, hanem éjszaka lehet.

– Várjunk csak... az lehetetlen. – Tekintetem ide-oda röppen az óra és Blackwood között, mintha attól tartanék, hogy valaki tréfát űz velem. Apa éjfél után búcsúzott el tőlem a reptéren, és nagyjából két órával később nyomott el végül az álmom. – Egy egész napot átaludtam? De hát az hogy lehet? Miért nem ébredtem fel, amikor behoztak ide? Vagy amikor leszállt a gép?

– Megértem, hogy össze van zavarodva, mindez sajnálatos mellékhatása annak, hogy simán és gond nélkül hozzassuk el magát ide...

– Mellékhatás? – Görcsbe rándul a gyomrom, miközben leszűkítem a lehetőségeket, hogy miért is aludhattam

huszonnégy órán keresztül. – Talán... talán valaki kábítószert adott be nekem? – Hirtelen elvékonyodik a hangom, és uralkodni próbálok hirtelen feltörő rémületemen.

Gondolatban sorra veszem az eseményeket egészen addig a pillanatig, amikor is elveszítettem az eszméletemet. Az utolsó dolog, amire még tisztán emlékszem, hogy ittam egy limonádét a gépen. Apa milliószor is a lelkemre kötötte, hogy soha ne fogadjak el enni- vagy innivalót olyan ember kezéből, akiben nem bízom, de olyan érzés lett volna visszautasítani a légikísérő által felkínált italt, mintha egy éttermi rendelésemre mondanék nemet.

Felpillantok Blackwoodra, hátha sikerül kifürkészniem, mi folyik itt, de kifejezéstelen arca az égvilágon semmit sem árul el. Mindenesetre a viselkedése legkevésbé sem utal arra, hogy felháborítja a feltételezés, miszerint valaki esetleg elkábított.

Felállok. Minden ösztönöm azt súgja, hogy meneküljek. Csak éppen sejtelmem sincs, hol vagyok egyáltalán, csupán egy halovány megérzés súgja, hogy vidéken vagyok a tökéletes csendből ítélve.

– Ms. Blackwood, használhatom a telefont? Nem vagyok biztos benne, hogy... Csak egyetlen percet kérek. – Tekintetem az íróasztalt kutatja, de telefonnak nyoma sincs.

– Nagyon sajnálom, de nem. Nem használhatja.

– Biztos vagyok benne, hogy ez remek intézmény, ugyanakkor...

Felemeli a kezét, hogy csendre intsen, mint aki tökéletesen megért ugyan, de jelenleg nem óhajtja az aggodalmaimra pazarolni az idejét.

– Mielőtt elhagyja az irodát, vagy bárki mással szót vált, mindenképpen szükséges megértenie, és elfogadnia a szabályainkat. – Pillanatnyi szünetet tart. – Szeretném megkérni továbbá, hogy szólítson Blackwood igazgatónőnek. Büszkék vagyunk a hagyományainkra.

Némán bámulok rá, nem találok a szavakat. Ilyesmi korábban csak egyetlenegyszer fordult elő velem, ahogyan azt Emily, a legjobb barátnőm is tanúsíthatja.

Blackwood int, hogy foglaljak helyet.

– Most azt javaslom, hogy nyugodjon meg, és hallgasson figyelmesen. El fogok magyarázni néhány dolgot, amit olyan nagyon tudni akar.

Vonakodva leülök. Apa előre figyelmeztetett, hogy ez az iskola számos különös módon fog kihívást jelenteni számomra, és bár szörnyen gyanúsnak találok az egészet, bízom benne. Apám sohasem sodorna veszélybe. Igazság szerint ezért is kerültem ide, hogy távol tartson a veszélytől. Hátradőlök a régi bőr karosszékben, egyik lábamat magam alá húzom.

Blackwood felvont szemöldökkel nyugtázza lazán terpeszkedő testtartásomat. Felülről mereszti rám a szemét, és felszegi az állát, mint aki legszívesebben a puszta akaraterével felemelne, ha képes volna rá.

– Hirtelen érkezése váratlanul ért minket. Nem szoktunk új tanulót befogadni az év közepén, főként nem a félév közepén. – Várakozásteljes pillantást vet rám.

– Köszönöm, hogy kivételt tesztek... – A legjobb modoromat elővéve próbálok hálálkodni, bár alig jönnek a számra a szavak. Nincs ínyemre, ahogyan kimondja: *befogadni*. Mintha hosszú távú dologról lenne szó. Apám csupán néhány hétről beszélt, vagyis csak addig kell maradnom, amíg ki nem deríti, miért törtek be Jo nénikém házába. Azután végre hazatérhetek Pembroke álmos kis városkájába, és minden visszakerülhet a régi kerékvágásba.

Blackwood felüt egy szaténszalag könyvjelzővel ellátott naplót, és tekintetével átfutja az oldalt.

– Mielőtt bármit is mesélek az Akadémiáról és a növedékeinkről, meg kell említenem három teljességgel áthághatatlan szabályt. Ezeket minden esetben be kell tartani, és

nem csupán a növendékeinkre vonatkoznak, hanem a tanári karra is. – Összefonja két kezét a papírjai fölött. – Az első szabály, hogy tilos beszélnie, írnia vagy bármilyen más módon kommunikálnia az iskola falain kívüli életéről. Senkinek sem beszélhet róla, melyik városban lakott, kik a rokonai. Nem árulhatja el a saját vezetéknevét, sem az ismerősei nevét. Megértem, hogy kifejezetten társas lény, és szeretném egyértelműen tisztázni, hogy amennyiben megszegi ezt a szabályt, úgy nemcsak magát sodorja veszélybe, hanem a *családját* is.

Hunyorogva nézek rá.

– Hogyan sodorhatnám veszélybe a családomat ezen a helyen? Hiszen ez az iskola elvileg éppen az ellentéte...

– Azt is megértem, hogy mostanáig úgymond buborékban nevelkedett – folytatja Blackwood teljességgel figyelmen kívül hagyva a kérdésemet, és lesújtó pillantást vetve rám. – De az idő majd segít ezen.

Nem válaszolok, mert sejtelmem sincs, mire gondol, és abban sem vagyok biztos, hogy tudni akarom-e. Talán igaza van, és tényleg össze vagyok zavarodva, vagy az is lehetséges, hogy ettől a beszélgetéstől érzem úgy, mintha tótágast állna körülöttem a világ.

– A második szabály megtiltja, hogy elhagyja az iskola területét – sorolja tovább Blackwood. – Az intézményünk egy csapdákkal teli erdő mélyén helyezkedik el. Nem bölcs, sőt rendkívül veszélyes is a falakon kívülre merészkedni.

Érdeklődve felülök. Szóval, ilyesféle kihívásokra gondolt az apám: akadálypályák, bonyolult rejtvények, késdobáló trükkök. Ha ez a hely éppolyan Robin Hood-szerűen kalandos, mint amennyire hátborzongató, akkor talán megbocsátom neki a hosszú utazást, Blackwoodnak pedig az esetleges elkábítást.

– Miféle csapdák? Átjutott valaha rajtuk bárki is?

– Nem. Soha – válaszolja az igazgató, mintha ezt már számtalanszor megtette volna ugyan, mégis nagy erőfeszítésébe kerülne. Tekintetem egy pillanatra a feje fölé siklik, a gesztenyebarna és ezüstszínnel festett címerre, amely alatt egy latin felirat díszelg: *Historia est magistra vitae*.

Mielőtt megfejthetném a jelentését, Blackwood folytatja a mondandóját.

– A harmadik szabály szerint amennyiben kárt tesz valamelyik növendékben, a szemet szemért elvet követjük a büntetés tekintetében. Párbaj csupán osztálytermi keretek között folyhat, tanári felügyelet mellett.

A csapdákkal tűzdelt erdő feletti izgalmam egy csapásra elillan, és hirtelen érzem, hogy a homlokom gondterhelt ráncokba szalad. Apa azt mondta, hogy pusztán elővigyázatosságból küld ide, mert néhány hétig Jo nénivel kell foglalkoznia, és nem tud egyszerre mindkettőnkre vigyázni. Azt kérte, hogy bízzak benne. Én pedig feltételeztem, hogy szokása szerint túlságosan aggodalmaskodó és védelmező. Ám ha *ezen* a helyen fenyeget a veszély, akkor bűzlik az egész. Görcsbe rándul a gyomrom; ez nem az a fajta fájdalom, amely egy hirtelen pillanatban tör az emberre, hanem amely a sötétség mélyén leselkedik, és a legnagyobb magányban támad.

Pillantásom az elsötétített ablakokról ismét az őrzött ajtóra siklik.

– Nem evidens... hogy tilos bántani egymást?

– Az elmúlt években szokatlanul megemelkedett a halálozás nálunk. Ezért kérdésedre a válasz: nem. Nem evidens – feleli Blackwood magától értetődően, mintha még a büfé napi kínálata is fontosabb volna.

Egyszeriben kiszárad a torkom.

– Mit ért azon, hogy *halálozás*? Mégis milyen órák folynak itt? Miben halnak meg az emberek?

Blackwood úgy bámul rám, mintha elveszett kiskutya volnék, de esze ágában sincs megsimogatni.

– Nem olyan szokványos alapképzést biztosítunk, mint más oktatási intézmények. Sokkal többet kínálunk a növendékeinknek. Az Akadémia a meglévő készségekre és egyéni erősségekre épít. A késdobálás, például, nem egyszerűen a precizitásról szól. Olyan készség, amelyet mozgásban és nagy fizikai nyomás alatt gyakorlunk. A megtévesztés művészetét azért oktatjuk, hogy második természetünként használjuk, és felismerjük másokban is. Idegen nyelvek helyett különféle akcentusokat fejlesztő órákat kínálunk, és szabadon választható tárgyként tanítjuk a kulturális normákat, hogy a növendékeink könnyebben mozoghassanak az országok között, titokban tartva a származásukat. *Privilegium*, ha valaki ebbe az iskolába járhat, nem pedig jog. Rendkívül képzett tanáraink vannak, és a növendékeinket gondosan megválogatjuk a világ minden tájáról. Tizennyolc bennlakó tanárunk van, maga pedig, November, kereken a századik növendékünk. Iskolánk minden egyes szeglete irigység tárgya, és ezt minden növendékünk pontosan tudja. – Figyelmeztetően cseng a hangja, mintha azt üzenné, hogy egyetlen ballépés, és menten kipenderítenek. – Fizikai és pszichológiai vizsgálaton kell átesned, mielőtt eldöntjük, milyen tanórák lennének leginkább hasznodra. – Blackwood hátradől a széken, az asztalán álló gyertyák lángja árnyékokat fest az arcára.

Academia Absconditi – határozottan latin. Forogni kezdenek agyamban a fogaskerekek. *Az absconditi az absconditum szóból származik, jelentése „rejtett” vagy „titkos”. Tehát vagy Rejtett Akadémia, vagy a Rejtettek Akadémiája.* Szemöldökömet összevonva próbálom felfogni az egész hihetetlen történetet. Nem tudom, hogy izgalmat vagy rémületet érzek-e, amiért egy titkos iskolába csöppentem egy rakás kés-

dobáló megtévesztőművész közé, akik tudatosan képesek váltogatni az akcentusukat.

Megreszket a szobában égő gyertyák lángja, mintha nyomatékokat adnának Blackwood hosszú hallgatásának, és amikor újra megszólal, ismét elfog a hátborzongató gondolat, hogy képes olvasni a gondolataimban.

– Az Akadémia neve híven tükrözi intézményünk szellemét. A világ számára nem is létezőnk. A szülei, akik talán egykor a növendékeink voltak, maguk sem ismerik a lelőhelyét.

Nos, legalább apám nem hazudott, amikor azt mondta, hogy nem tudja pontosan, hová fogok menni. Lehetséges vajon, hogy az én hegyi ember apám valaha ebbe az iskolába járt? Gyanús, hogy sohasem tett említést róla, de a gyermekkoráról sem szokott mesélni, ezért nem teljesen kizárt.

– Talán már észrevette, hogy nincs elektromos áram az épületben. Nincsen internet sem, így az égvilágon semmiféle lehetőség nem áll rendelkezésre a külvilággal való kapcsolatfelvételre – folytatja Blackwood. – A szülői látogatásokat az iskolán keresztül szervezzük meg, és a saját belátásunk szerint hagyjuk jóvá. Megértette?

Szótlatlanul bámulok rá. Ez megmagyarázza, miért nincsen telefon sehol, és miért utasított vissza Blackwood, amikor egy rövidke hívásért könyörögtem neki. Ez a totális elszigeteltség azonban két dolgot jelenthet. Vagy ez lesz életem legintenzívebb túlélőkiképzése, vagy sokkal komolyabb a családunkat fenyegető veszély a betörésnél, aminek apa beállította, és azt akarja, hogy minél távolabb legyek, amíg megbirkózik azzal, ami *valójában* történt. Szívem egy kissé szaporábban kezd kalapálni a gondolatra; nem akarom elhinni, hogy képes volt eltitkolni előlem egy ilyen fontos dolgot.

– Megértettem – válaszolom óvatosan.

– Elfogadja a szabályokat?

– Van más választásom... – Megköszörülöm a torkomat. – Igen.

– Rendben – bólint Blackwood. – Amint már említettem, tizenhét éves korában meglehetősen későn fordult hozzánk, November. Legtöbb növendékünk tizenöt, esetlegesen tizenhat évesen kezdi meg nálunk a tanulmányait. Nagy erőfeszítésre lesz szüksége, hogy minél gyorsabban be tudjon illeszkedni, bár igyekeztek megnyugtatni, hogy rendelkezik mindazon készségekkel, amelyekkel képes lesz nem csupán lépést tartani a többiekkel, hanem sikereket is aratni. – A tekintete elárulja, hogy nincs igazán meggyőződve. – De inkább húzza meg magát. Figyeljen, és tanuljon a diáktársaitól! A barátkozástól igyekezzen tartózkodni. Legyen mindig pontos és udvarias. Mindenekelőtt pedig: ne okozzon fennakadást.

Kedvem volna felkacagni, csak éppen ez egyáltalán nem mulatságos. Tökéletesen sikerült leírnia a személyiségem ellentétét.

– Lesznek foglalkozásai a pszichoterapeutánkkal, dr. Connerrel – folytatja az igazgatónő. – Segíteni fog a beilleszkedésben. Azt hiszem, hogy az lesz a legjobb, ha most nyugovóra tér. Dr. Conner reggel megkezdi a szükséges vizsgálatokat. – A két ór felé mutat. – Az urak elkísérik a szobájához. Layla, a szobatársa lesz a kalauza az első héten. Utasítást kapott, hogy tájékoztassa az alapvető tudnivalókról, és biztosra veszem, hogy alapos munkát fog végezni. Layla az egyik legkiválóbb növendékünk.

– Hogyan kell betűzni a nevét? – kérdezem gyorsan, keresve az információszerzés lehetőségét, anélkül hogy faggatni kezdeném.

Blackwood egy pillanatig tétovázik, és furcsálló pillantást vet rám. Elmondhatnám neki, hogy a saját neve óangolul „fekete fát” jelent, de nyilván semmi értelme.

– L-A-Y-L-A – válaszolja az igazgatónő, azután a naplóját becsukva feláll.

Követem a példáját. Szeretnék további kérdéseket is feltenni, de arckifejezése elárulja, hogy nem kívánja folytatni a beszélgetésünket.

– Köszönöm, Blackwood igazgatónő. Jó éjszakát kívánok!

Könnyed biccentéssel az utamra küld, így az ajtó felé veszem az irányt. A fáklyát tartó őr felemeli a reteszt, én pedig követem a folyosóra. Hiába vagyok csaknem százhetvenöt centi, a fickó valósággal fölém tornyosul. Óreim megint úgy helyezkednek, hogy közrefogjanak, így kettőjük között vagyok kénytelen menetelni.

Csupán a cipóm koppanása hallatszik. Az örök léptei feltűnően csendesek, miközben lemegyünk a lépcsőn, majd belépünk egy folyosóra, amelyen boltíves, kovácsoltvas pántokkal díszített ajtók sorakoznak. Nem különbözteti meg őket semmi, sem számok, sem pedig nevek. Az előttem masírozó őr egyszer csak megáll, és bekopog balról a harmadik ajtón. A következő pillanatban egy fémretesz tompa hangja töri meg a csendet, majd hirtelen feltárul az ajtó.

A nyílásban felbukkanó lány hosszú, fekete haja egészen a derekáig ér, olyan egyenes és fényes zuhatagban, hogy megcsillan rajta a fáklya lángja. Szeme sötétbarna, telt ajka vörös. A lány tetőtől talpig végigmér, és ahogy öszszevonja a szemöldökét, Blackwood fancsali arcát juttatja az eszembe.

Habár csupán egy fehér hálóinget visel, szokásos szabadtéri kalandozásaimtól kopott, sáros bakancsomban és túlméretezett kötött pulcsimban hihetetlenül szakadtnak érzem magam.

– Layla, igaz? – töröm meg a csendet, majd mosolyogva belépek. – Úgy hallottam, hogy szobatársak leszünk. November vagyok. – Üdvözlésre nyújtom a kezemet, de nem

fogadja el. Helyette gyorsan pukedlizik. Meglepett kacaj csúszik ki a számon, mielőtt megfékezhetném. A lány tekintete megkeményedik, és durva kattanással bereteszeli mögöttem az ajtót. – Sajnálom. Nem akartam nevetni. Tényleg. Csak váratlanul ért a pukedlid. Kezdhethük előlről az egészet? – Szinte hallani vélem legjobb barátóm, Emily szemrehányó hangját, amint a rosszul időzített nevetése mért korhol.

– Felejsük el! – mondja a lány, mint aki kényszerűségből udvarias velem.

A lakosztály, ahol körbevezet, csupán megerősíti a kezdeti benyomásomat, hogy egy régi kastélyban vagyunk valahol Európában. És annak köszönhetően, hogy már nem tartanak egy szobába zárva, rögtön jobban tudom értékelni a középkori berendezést. A kőfalakon díszelgő gyertyatartók ránézésre ezerévesek is lehetnek. Egy óriási kandalló, egy világosszürke kanapé és egy kétülékes dívány is helyet kapott itt, sőt egy reggelizőasztalt is megpillantok egy boltíves ablak előtt, amelyet teljesen beborít egy pár gesztenyebarna sötétítőfüggöny. A szürke és a gesztenyebarna színpárosítás a Blackwood irodájában látott címer színeire emlékeztet.

– Ördög és pokol! – suttogom.

– A te szobád ott van – közli Layla kifejezéstelen hangon, a jobb oldalam irányába mutatva. Az arca semmiféle érzelmet nem árul el.

Követem a tekintetét egy ajtóra, amely keskenyebb változata a lakosztály bejáratának, ahol az imént beléptem.

Layla – gondolom magamban. A középkorban vált népszerű névvé, és egy tizenhetedik századi vershez volt valami köze. Egészen biztos vagyok benne, hogy arab eredetű, és ha Blackwood helyesen betűzte, akkor valószínűleg egyiptomi. Az a legnagyobb bökkenő, hogy minden egyes írásmód enyhén eltérő jelentést hordoz...

– Szóval, tudtad, hogy a neved jelentése: „éjjel született”? – Ismét a lány felé fordulok, de már csak hűlt helyét találok. A szobámmal szemközti csukott ajtóra bámulok. Tisztán hallom, amint a másik oldalán a helyére csúszik egy retesz. Még csak nem is hallottam, ahogy elsétált. Nem Emily, annyi szent. A barátnőm mostanra már egész biztosan nálunk toporzékol, felvilágosítást követelve, hogy hová tűntem, és miért nem válaszolok az üzeneteire. Bárcsak apa adott volna lehetőséget rá, hogy elmagyarázzam Emilynek a helyzetet.

Egy lökéssel kinyitom a szobám ajtaját – az *ideiglenes* szobám ajtaját. Egy gyertya ég az ágy melletti éjjeliszekrényen, egy kancsó és egy pohár mellett. A komódon megpillantok egy vízzel teli mosdótálat; feltételezem, hogy tisztálkodásra szolgál. Egy Layláéval teljesen megegyező, fehér hálóing hever az ágyamra terítve, amelyet fából készült mennyezet és díszesen faragott fejtámla tesz különlegessé. Sajnos azonban a csomagjaimnak nyomát sem látom, és túlságosan kimerült vagyok, hogy megpróbáljak utánajárni. Levetem a bakancsomat és a farmernadrágomat, azután egy kupacban hagyom minden holmimat a padlón, és lelepszem az ágyra. Mintha egy gigantikus párnába süppednék bele.

Megragadom a pulcsim alját, hogy lehúzzam a fejemen keresztül, de meggondolom magam, és bedugom a lábamat a takaró alá. Elfújom a gyertyát az éjjeliszekrényen, majd ismét hátradőlök a pihepuhaságba. Abban a pillanatban összeszorul a szívem a honvágytól.

Nagyot sóhajtok, tekintetemet az ágy mennyezetére szegezem. *Bárhol kibírok pár hetet – győzködöm magam. Tavaly nyáron kibírtam a focitábor is egy rohadt káposztáktól bűzlő pályán is. Ezt is túl fogom élni.*

Kettő

REJTÉLYES MÓDON egy fehér vászoninget és egy fekete nadrágot találtam kikészítve az ágyamon, amikor visszatértem a fürdésből. Betűröm az inget a nadrágba, és megnézem magam a tükörben. Csupán a hosszú hajfonatomat ismerem fel. Egyébként nagyjából úgy festek, mintha kalóznak öltöztem volna a Reneszánsz Fesztiválra. Ha Emily most látna, egy évig nevetne rajtam. Csak azt kívánom, bár nálam lenne a telefonom, hogy készítsék egy képet.

Kopogás hallatszik a szobám ajtaján.

– Szabad! – mondom hangosan, mire kipattan az ajtó.

Layla ugyanolyan ruhát visel, mint én, de a kalózjelmez semmit sem halványít a báján. Haját magas, csinos copfba fogta fel, amely mélyen lelóg a háta közepén. Ha lehetséges, még fenségesebb a megjelenése, mint a múlt éjjel.

– Elkészünk, ha nem indulunk hamar. Márpedig én sosem kések.

– Én viszont szoktam – válaszolom barátságosan. – Talán jó hatással leszel rám.

Elhúzza a száját.

– Esetleg tudod, hogy honnan kerültek ide ezek a holmik? – Fekete fűzős cipőmre mutatok. – Amikor visszajöttem a fürdőszobából, ott találtam őket az ágyam végében.

Layla grimasza nem enyhül.

– A cseléd.

– A cseléd? – Egy pillanatig habozok. – Most viccelsz velem. – Apám még házvezetőnőt sem volt hajlandó alkalmazni soha, most pedig cselédem van? Biztosan ráment az utolsó spórolt fillére is erre az iskolára. Ismét rám tör a tegnap esti gyomorgörcs. Valami nagyon nem stimmel apa döntésével és ezzel az egész helyzettel.

Layla egy kissé még egyenesebben kihúzza magát, amit teljességgel lehetetlennek tartottam ezelőtt, hiszen eddig is tökéletes volt a tartása.

– Eszemben sincs.

Juj! Merevebb ez a lány, mint egy kilencvenéves fizikatanár.

– Nos, van bármiféle sejtelkedés róla, mi történt a saját ruháimmal? – érdeklődöm tovább. – Meg a többi holmimmal, amit magammal hoztam... – Hirtelen eszembe jut az első számú szabály. – ...otthonról. Sehol sem találom a csomagjaimat.

– Az iskola területén mindenféle személyes holmi tilos. Blackwood igazgatónő elzárva tartja mindenki holmiját.

– Még a kozmetikai szereimet és a...

– Mindent.

Morcosan morgolódom az orrom alatt. Máris hiányzik a fenyőfás párnahuzatom abból az ágyneműkészletből, amely után hónapokig sóvárogtam. Vagy az Emily által kötött sál, amit tavaly télen kaptam tőle, és a ruhatáram alapvető darabjává lépett elő, még ha enyhén aszimmetrikus is. Életem apró-cseprő részecskéi most mind elzárva raboskodnak valahol, ahol nem férhetek hozzájuk.

– Ami a titkos mindenfélét illeti... Mi ez a rengeteg titkolózás? – kérdezem.

Layla gyanakvó tekintetet vet rám.

– Ugyan miért teszel fel ilyen kérdést nekem?

Blackwood szigorú szabályainak tudatában határozottan nem vártam, hogy kiteregeti előttem az intézmény minden rejtélyét és titkos mechanizmusát, ugyanakkor ennyire védekező válasza sem számítottam. Most sikerült felkeltenie az érdeklődésem. Felvillantom lefegyverző mosolyomat, amely mindig jó szolgálatot tett.

– Csak azt reméltem, hogy te el tudod magyarázni.

– Ne légy abszurd! – Layla felszegezi az állát, majd egy kecses mozdulattal megfordul. Egyáltalán nem volnék meglepve, ha begyakorolta volna ezt a drámai távozást, és csupán egy frusztráló szobatársra várt volna, hogy előadhassa.

Követem Laylát a nappaliba. Kinyit egy magas állószekrényt, majd elővesz belőle két földig érő, fekete, kapucnis köpenyt. Átnyújtja nekem az egyiket.

Érdeklődve szemügyre veszem a bársonybélésű, gyapjú ruhadarabot. A zsebében még kesztyűt is találok.

– Ez egy *köpeny*?

– *Talár* – helyesbít Layla. – Makulátlan minőségű.

A talár bal oldalán, nagyjából a szív tájékán a Blackwood irodájában korábban látott, ezüst és gesztenyebarna fonallal hímzett címer díszeleg.

– *Historia est magistra vitae* – olvasom hangosan. Remekül ismerem a latin szavakat, akkor ástam bele magam, amikor a nevek eredetével kezdtem foglalkozni, de a nyelvtanhoz sajnos nem értek. –Történelem, tanár, élet?

– *A történelem az élet tanítómestere.* Az Akadémia motója – magyarázza Layla mély sóhajjal, mint aki megadja magát a sorsnak, amely egy rendkívül unalmas és fáradtságos feladatot rótt rá. – A gesztenyebarna szín a harcban mutatott kitartást jelenti. Az ezüst pedig békét. A tölgyfa

szép kort és erőt jelképez. A fáklya igazságot és intelligenciát. A mindentudó szfinx pedig a rejtély és titokzatosság képviselője. – Layla kinyitja boltíves ajtónkat, mielőtt még az utolsó szavak elhagynák a száját, majd egy pillanatig sem habozva kísétál a lakosztályból.

Követem, a gondolataim a címer körül forognak, ahogy becsukom magam mögött az ajtót, majd felöltöm a talárom. A kőfolyosó világosabb, mint tegnap éjszaka, de a levegő továbbra is hideg, és az egész hely borzongatón komor hangulatot áraszt.

Az imént Layla szimbólumok egészen figyelemreméltó listáját tárta elém, nem pusztán egy általános jelentésű iskolai mottót. Töprengve rágcsálom az ajkamat. Furcsa, hogy olyan színeket választottak, amelyek egyszerre jelentenek „harcban mutatott kitartást” és „békét”. A kettő szerintem meglehetősen ellentmondásos. Nem értek túl sokat a címertanhoz, de tudom, hogy a szfinxet többnyire az egyiptomi és a görög kultúrával hozzák kapcsolatba.

– Visszatérve a titkolózásra...

– Nem.

Alaposabban szemügyre veszem Laylát. Vajon mi történne, ha egyszer találkozna az apámmal? Fogadni mernék, hogy farkasszemet néznének egymással, és egyikük sem szólna többet egy-két szónál a másikhoz. Biztosra veszem, hogy olyan fajta lány, aki úgy tesz, mintha sohasem szelentene, és ha netán mégis kicsúszna egy, rögtön elájulna zavarában. Hangosan felnevetek.

Layla bosszúsan felém fordul.

– Mi olyan vicces?

Egy röpke pillanatig fontolóra veszem, hogy tényleg bevallom.

– Figyelj! Együtt kerültünk ebbe a helyzetbe, igaz? Ebbe a kastélyba, gondolom, legalábbis a következő néhány hétre. Amíg haza nem megyünk a szünetre. – *Haza örökre.*

Layla meglepően felhorkan.

– Én aztán nem megyek haza semmilyen szünetre.

Érzelmek után kutatok az arcán, de mindhiába. Hihetetlenül lesújtana, ha nem tudnám a családommal tölteni a szünetet.

– Akkor is célszerű a legjobbat kihozni a helyzetből. Nem gondolod?

Layla szó nélkül elfordul tőlem, majd egy kőből épült folyosón halad tovább, amelybe keskeny, boltíves ablakokat vágtak. A fal olyan vastag, hogy a párkány akár könnyen ülésként is szolgálhat. Szinte látom lelki szemeim előtt az íjászokat, amint egykor a mélyedésekben állva nyilakat záporoztak az ellenségre.

– Beletelik egy kis időbe, amíg az ember kiismeri magát az épületben – mondja Layla, tudomást sem véve korábbi szavaimról. – A folyosók kacskaringósak, de érdemes fejben tartani, hogy az alaprajz téglalap alakú, így a külső falakat követve mindig meg tudod találni az utat.

Olyan érzésem van, mintha a helyi élelmiszerbolt eladójával, Agnesszel beszélgetnék, aki folyton dúdol, és alig figyel bárkire is. A kérdésekre adott válasz helyett mindig azt feleli, ami éppen a fejében jár. Emilyvel úgy tekintünk rá, mint egy szerencsesütire. Ha azt mondja, hogy az articsókák tombolnak, vagy a krumplicsírák zombiujjakra hasonlítanak, rögtön tudjuk, hogy baj van, de ha Agnes a legújabb jégkrémszállítmányról áradozik, biztosan remek nap lesz.

– Ha pedig odakinn találod magad egy udvaron vagy egy kertben, akkor bizonyára a téglalap közepébe kerültél – folytatja Layla monoton hangon, mintha egy brosúrából olvasna fel. – Az egész épület háromszintes, kivéve egy tornyot, amely négy szintből áll.

– Blackwood irodája – vágom rá, nagy örömmel idézve fel egy darabka információmorzsát.

– Úgy van – helyesel Layla, gyors, kérdő pillantást vetve rám. – A torony segítségével tudsz tájékozódni. Tekintsd északra, a lányok lakószárnyát pedig keletnek. Közvetlenül szemközt helyezkedik el a fiúk lakószárnya.

Menet közben számolom az ajtókat és a sarkokat, megjegyzek egy-egy repedést a kőben, míg máshol egy lépcsőfokot, amely meredekebb a többinél. Régebben mindig engem követett mindenki a karneválokon, mert csupán egyetlen felderítésre volt szükségem, hogy tökéletesen kiismerjem magam. Apa szerint ez a képességem azzal magyarázható, hogy megszállott módon az agyamba véstem a házunkhoz közeli erdő minden szegletét, ami ezerszer nehezebb feladat egy épület vagy egy ünnepség feltérképezésénél.

A folyosó végéhez érkező Layla lemegy három lépcsőfokot, majd balra fordul.

– Gyanítom, hogy az itteni órarended más lesz, mint amihez mostanáig hozzá voltál szokva. Néhány óra szorosán követi egymást, de a többségük nem, mert sok tárgyunk jelentős fizikai erőfeszítést igényel. Hétköznapokon a legsűrűbb a beosztásunk, míg a hétvége lazább. De a tanáraink bármikor előállhatnak egy rögtönzött kihívással, ha úgy tartja a kedvük. – A helyére simít egy kósza hajszálat. – Most belépünk az épület északi részébe, ahol az osztálytermek és a tanári szobák vannak. – A falra mutat. – A déli oldalon található a közös helyiségek: az étkező, könyvtár, fegyvertár és így tovább.

Hirtelen megtorpanok.

– Várjunk csak! Miféle fegyvertár?

Layla is megáll.

– Meglehetősen gazdag a kardgyűjteményünk. Az újaink és a tőreink pedig a legjobbak közé tartoznak.

Széles vigyor terül szét az arcomon. Sohasem volt még valódi kard a kezemben. Apa mindig csak fakardot engedé-

lyezett számomra, és a gyakori edzések során rengeteget el is törtem. Ráadásul még egy halom tőr is? Benne vagyok!

– A mérgek viszont nem az igaziak – folytatja Layla, mintegy saját magának. – De most nincs sok értelme beszélni róla, mert úgyis csak dél körül jutunk el abba az épületrészbe.

Lehervad a mosolyom.

– Mérgek?

– Állítólag kibővítik a tantervet a jövő félévben, így van rá esély, hogy jobb lesz a választék – mondja tárgyilagos hangon.

Amennyire meg tudom ítélni, csupán azért szokott az ember mérgekről tanulni, mert használni akarja őket, vagy mert azt gyanítja, hogy esetleg valaki más akarja megmérgezni. Egyik sincs igazán ínyemre.

– Pontosán miért is tanulunk mérgekről?

Layla hitetlenkedve bámul rám.

– Izgalomba jössz a kardok hallatán, de nem érted, miért van tanóránk a mérgekről? Ha esetleg ez valamiféle ártatlan színjáték, akkor szerintem ennél jobbal is elő tudsz rukkolni.

Rámeresztem a szemem.

– A vívás és az íjászat fejleszthető *készség*. A mérgekeverés kizárólag arról szól, hogy kárt tegyünk más emberekben.

– Aha. Mert a tőr simogatásra szolgál – mondja kifejezéstelen hangon, majd ismét elindul. – Most időpontod van a felmeréseket vezető orvossal. Az irodája a folyosó végén van.

Megragadom a csuklóját, de Layla könnyedén kicsúszik a markomból. Dühös pillantást vet rám; az élet első valódi jele, amelyet mostanáig láttam tőle.

– Soha többé ne csinálj ilyet!

– Ne érintsem meg a karodat? Bocs. De álljon meg a menet! Komolyan beszélek. Mi ez a rejtélyes méregkeverés és ősrégi szemet szemért törvény? – Egyre inkább úgy érzem, hogy valami nem stimmel, és tudnom kellene valamit erről a helyről, amit nem tudok. – És mi van a diákok halálózásával, amit Blackwood említett? Tudom jól, hogy nem kérdezhetem meg, kik voltak a diákok, meg ilyesmi, de elmagyaráznál nekem az egészből legalább egy kicsit? Most aggódnom kellene?

Layla arcán pillanatnyi zavar suhan át.

– Fogalmam sincs, mit akarsz hallani tőlem.

– Az igazat. Ugyan miért küldenek minket a szüleink egy elszigetelt iskolába, ahol a házirend összes pontja valamiféle fenyegető veszélyt sugall? – Gyűlölöm azt a zavarba ejtő érzést, hogy még csak sejtelmem sincs, hol vagyok, de még kevésbé bírom azt a gondolatot, hogy apám titkolózott előttem.

– Ezen a helyen kevesebb a veszély, mint máshol – mondja Layla sértődötten.

– Az én nézőpontom szerint nem igazán.

Felém hajol, hangja kimért és higgadt.

– Megmondtam, hogy ne játszd nekem az ártatlant!

– Nem játszom. – Egy pillanatra elbizonytalanodom. Ösztönöm azt súgja, hogy emeljem a tétet. – Sajnálom, hogy felbosszantottalak, de mivel apám nincs itt, hogy...

– Halkítsd le a hangod! – Layla szavai sürgetően és parancsolón csengenek. Válla fölött hátranéz az üres folyosóra, és meglepő erővel belök a lépcsőházba, ahonnan az imént kiléptünk. – Talán mégsem színjáték. Talán tényleg nem tudsz semmiről. De az ostobaság nem válasz. – Hangja suttogó, és egyértelmű vád árad belőle.

– Miért gondoltad, hogy a kérdéseimmel csak megjátsszom magam? Mégis mit nyernék vele?

– A válaszom továbbra is határozottan: *nem* – sziszegi Layla. – Mivel az apádat emlegetted, és *csakis* az apádat, elárultad nekem, hogy az anyád valószínűleg meghalt. Most már tudok rólad valamit azon kívül, hogy a nyelvhasználatodból ítélve nyilvánvalóan Amerikában nőttél fel. A tegnap esti öltözéked, amiben érkezted, arra utal, hogy északi éghajlaton élsz, a stílus alapján inkább vidéken, mint valamilyen nagyvárosban. Az arcvonásaid azt mutatják, hogy eredetileg Nyugat-Európából származol, ha találgatnom kellene, Dél-Olaszországra szavaznék a hajad és a szemed miatt. Ezzel le is szűkítettük a választást nagyjából egy mareknyi Famíliára, akiktől származhatsz. Folytassam?

Értetlenül bámulok rá. Ki, vagy inkább mi ez a lány?

– Famíliák? *Miféle famíliák?*

Layla szeme elkerekedik, keze ökölbe szorul.

– Harsány vagy, óvatlan és az abszolút ki van zárva, hogy bármiféle információt adjak neked. Szép játék volt, de vesztettél. – Keserű és éles a hangja.

– Várj...

– Befejeztem ezt a beszélgetést – közli Layla. – *Képtelen* vagyok felfogni, hogy Blackwood igazgatónő szobatársakká tett minket. – Nagy lendülettel faképnél hagy.

A fenébe is! Sikerült jól felsülnöm. Ezen a helyen nem működik sem a búbajos mosoly, sem a rámenős nyomulás. Lemondó mozdulattal felemelem a kezemet.

– Figyelj! Tényleg nem feldühíteni akarlak. Komolyan! A legjobb barátnőm mindig azt mondja, olyan nyomulás vagyok, hogy néha túlfeszítem a húrt. Megértem, hogy nem bízol bennem. Igyekszem lenyugodni, és nem letámadni a kérdéseimmel. De nem játszom meg magam, és sejtelmem sincs, mit „vesztettem”.

Mielőtt Layla válaszolhatna, sorra kinyílnak körülötünk az ajtók. Diákok áradnak ki a folyosóra, mindenki a miénkkel megegyező öltözéket és talárt visel. Talán most

lett vége az egyik tanórának? Nem is hallottam a csengőt. Én inkább kiabáláshoz, nevetgéléshez és lökdösődéshez vagyok szokva az órák közötti szünetekben az itteni halk beszélgetés és határozott mozdulatok helyett.

Layla gyors léptekkel cikázik a hátborzongatóan csendes diákok között. Olyan lopott, a legcsekélyebb feltűnést is kerülő pillantásokat kapok, hogy ha nem kutatnám a tekintetüket, akár azt is hihetném, hogy a többiek észre sem vesznek. A saját iskolámban megszokott, az új diákokat üdvözlő, tátott szájú báméskodásnak nyomát sem látom.

Kiráz a hideg. Van valami nyugtalanító ebben a helyben, és akaratlanul is újra megkérdőjelezem apám döntését, hogy ide küldött. Valamiféle vizsgának érzem az egészet, mintha be akarná bizonyítani az igazát, miszerint túlságosan bízom az emberekben. A fülemben cseng a hangja, ahogy mondja: „Nézd, nézd meg jól ezt a helyet, és ismerd el, hogy nem tévedek! *Mindig* van valami takargatnivalójuk az embereknek.” Az egészben az a furcsa, hogy bár voltak nézeteltéréseink a bizalom kérdésével kapcsolatban, valójában az volt az érzésem, hogy titokban büszke rám, amiért a legjobbat keresem mindenkiben. Talán tévedtem.

– Layla! – szól egy srác, aki egyenesen felénk tart, kiragadva a gondolataimból. Rendkívül hasonlít a szobatársamra, a termetét leszámítva. Layla tíz centivel kisebb nálam, míg a srác tíz centivel magasabb. De mindkettőjük kisugárzása ugyanolyan fenséges, tekintetük is egyformán szúrós.

– Meg vagyok lepve – folytatja a srác. – Azt gondoltam volna, hogy mostanra már a felmérési irodában vagy. – Szavainak egy kacsintással ad nyomatékot.

A megjegyzése alapján valószínűnek tartom, hogy Layla már korán reggel tájékoztatta az érkezésemről. Vagy valamiképpen előre tudták, hogy jönni fogok, ami még nyugtalanítóbb. Ezen a helyen nincsen sem telefon, sem

internet a külvilággal való kapcsolattartáshoz, ezért csakis úgy tudhattak az érkezésemről, ha már napokkal korábban el volt rendezve, vagyis mielőtt én tudomást szerezhettem volna róla.

– Vannak enyhítő körülmények. – Layla olyan leki-csinyló pillantást vet rám, mintha valami meghatározhatatlan büfékaja lennék. – Ash, bemutatom Novembert. Az új szobatársam. November, Ash.

– Laylának szobatársa van. Ki gondolta volna, hogy egyszer eljön ez a nap? – Egyenesen rám néz, én pedig önkéntelenül is hátrálok egy lépést. A tekintetétől valamiért azonnal leleplezve érzem magam, mintha kíméletlenül rávilágított volna egy pattanásra, amiről azt reméltem, senki sem veszi észre. Layla ridegségével szemben Ash melegséget sugároz, még sincs semmi barátságos az üdvözlésében.

– Nem volt még előttem szobatársad? – kérdezem. Blackwood valóban azt mondta, hogy csupán száz diák jár az iskolába, bár maga az intézmény hatalmas, így nem meglepő, hogy akad néhány egyedülálló. Mégis meglehetősen magányosnak tűnik az ilyesmi ezen a sivar, zord helyen.

– Nem mindenki termett társas életre – válaszolja Layla, és a szavai legalább annyira hangzanak figyelmeztetésként, mint magyarázatként.

– Remélem, Layla jól gondodat viseli – mondja Ash, mielőtt felelhetnék. Minél többet beszél, annál nyilvánvalóbb számomra a hasonlósága Laylával: szemöldökük minden rezdülése, arcuk erőteljes csontozata, még hajvonaluk íve is.

– Kiváló idegenvezető – ismerem el. – Én eddig viszont rettenetes turistának bizonyultam. Egyfolytában kérdésekkel zaklatom. – Egy pillanatra eltöprengek, megpróbálom összeszedni azt a keveset, amit sikerült megtudnom róla. – Ash... ez az Ashai rövidebb változata?

A srác még szélesebben elmosolyodik, derűje azonban kényszeredettnek hat.

– Pontosan. Meglep, hogy Layla említést tett rólam. Nem vall rá.

De még mennyire nem.

– Egy szóval sem említett. Csak hát az Ash önmagában nem egyiptomi név. Mivel Layla neve viszont egyiptomi eredetű, egyszerűen feltételeztem, hogy a tiéd is az. Úgy értem, ti ketten testvérek vagytok. Nem igaz? – Most nem önt el ugyanaz az izgalom, mint máskor szokott. Helyette úgy érzem, hogy valami szörnyűséget mondtam.

Ash egyenesen Laylára szegezi a tekintetét, rám sem néz.

– Elmondtad neki, hogy egyiptomiak vagyunk?

Ash többes számban beszél, ami elárulja, hogy nem tévedtem a testvéri kapcsolatukat illetően.

Layla felszegi az állát.

– Nyilvánvalóan nem.

Hosszú másodpercekig szótlánul méregetik egymást. Egy szót sem szólnak, de még így is meg tudom állapítani a tekintetük intenzitásából, hogy némán kommunikálnak egymással.

Azután Ash ismét felém fordul.

– Van egy kis időm ma délután. Szívesen csatlakozom a körutatokhoz, vagy akár át is vehetem Laylától az idegenvezetést, ha egy kis pihenésre van szüksége.

Ösztönöm azt súgja, hogy utasítsam vissza, kérjek bocsánatot Laylától, és ígérjem meg, hogy csendben maradok, ha nem passzol át neki.

Szerencsére szobatársam megrázza a fejét.

– Pontosan tudod, hogy az én felelősségem – válaszolja Layla, én pedig hálás vagyok, nem mintha bóknak számítana, hogy valaki a felelősségének nevez.

– Hát, akkor csak ebédnél találkozunk. Ó, és Layla... – Ash felemel egy túlevelekből készült, aprócska fonatot.

Layla megtapogatja a talárja immár üres zsebét, Ash arcán pedig győzedelmes mosoly ragyog fel.

– Öt-négy – mondja Layla némi bosszúsággal a hangjában. – Te győztél.

Ash gyors meghajlással búcsút vesz mindkettőnkől, majd ismét csatlakozik a sokkal inkább kémként, mint középiskolai diákok módjára viselkedő fiatalok hömpölygő folyamához. Közelről szinte ellenállhatatlan a személyiségének ereje, de amint szép lassan elsétál, hirtelen ráébredek, hogy alig tudom levenni róla a tekintetemet. Nem is tudom, hogy megigézve vagy inkább megfélemlítve érzem-e magam.